

Arrest

nr. 229 923 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, werd op 7 februari 2011 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 8 december 2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, een geldboete van 150.000 euro met een uitstel van drie jaar behoudens een effectieve geldboete van 22.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en

ontzetting uit zijn rechten, bedoeld in artikel 31 SWB gedurende een termijn van vijf jaar, dit wegens zijn deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

1.3. Bij schrijven van 18 april 2017, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 24 april 2017, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, lid 2 en 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 24 juli 2017 in de strafinstelling van Hasselt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 4 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kabul geboren te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Toen u vijf of zes jaar oud was, verliet uw familie Afghanistan. Jullie verhuisden naar Moskou, waar u tot uw komst naar België woonde. Omdat er problemen ontstonden met de schuldeisers van uw vader, bent u naar België gekomen. Op 30 juni 2010 diende u hier een asielaanvraag in. Op 7 februari 2011 kreeg u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 8 december 2016 werd u veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes jaar, een geldboete van 150.000 euro met een uitstel van drie jaar behoudens een effectieve geldboete van 22.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en ontzetting uit uw rechten, bedoeld in artikel 31 SWB gedurende een termijn van vijf jaar, dit wegens uw deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Op 24 april 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 24 juli 2017 werd u door het CGVS gehoord in de gevangenis van Hasselt.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

U werd op 7 februari 2011 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van het Hof van Beroep te Antwerpen van 8 december 2016. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar, een geldboete van 150.000 euro met een uitstel van drie jaar behoudens een effectieve geldboete van 22.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en ontzetting uit uw rechten, bedoeld in artikel 31 SWB gedurende een termijn van vijf jaar, dit wegens uw deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 8 december 2016. Het CGVS wijst er voorts op dat het bij het bepalen of een misdrijf al dan niet als bijzonder ernstig kan bestempeld worden onder meer rekening houdt met de aard, de objectieve ernst van de feiten, de duur, de hoeveelheid en de onderlinge samenhang van de feiten.

Uit het vonnis van 8 december 2016 blijkt dat u veroordeeld werd voor uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat de feiten gepleegd werden ten aanzien van minstens vijf minderjarigen, dat de slachtoffers zich in een kwetsbare positie bevonden, dat u het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar heeft gebracht en dat deze feiten van mensensmokkel gebeurden in het kader van een criminele organisatie. Het Hof van Beroep achtte de u ten laste gelegde feiten als bewezen.

Het staat aldus vast dat de organisatie waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor grootschalige internationale mensensmokkel waarbij **persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen, alsook minderjarigen, die zich in een precarie situatie bevonden en dit zonder rekening te houden met hun fysische en psychische integriteit**. Het hoeft geen betoog dat de feiten die u ten laste werden gelegd objectief zwaarwichtig zijn, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar. Mensensmokkel ondermijnt immers de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. De door het Hof opgelegde zware gevangenisstraf was volgens het vonnis bovendien aangepast aan de ernst van de misdrijven en uw persoonlijkheid waarbij het Hof uitdrukkelijk wees op “de ernst van de feiten die blijken geven van een volstrekt normeloze ingesteldheid van beklagde, waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van medemensen blijkt” (Vonnis Hof van Beroep Antwerpen, 8 december 2016, p.33).

Gelet op het feit dat tegen uw veroordeling van 8 december 2016 geen gewone rechtsmiddelen meer kunnen worden ingesteld en gezien de bovenstaande vaststellingen, lijdt het geen twijfel dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 24 juli 2017 in de gevangenis van Hasselt gehoord door een medewerker van het CGVS.

U verklaart spijt te hebben van het misdrijf dat u heeft begaan maar zegt dat u zich op dat moment niet bewust was van het feit dat het een misdrijf betrof. U zou enkel de bedoeling hebben gehad mensen in nood te helpen. U zou dit bovendien belangeloos en “gratis” hebben gedaan. U zegt dat u de Belgische wetten nu wel kent en dat u deze in de toekomst niet meer zal overtreden. U vraagt dan ook een nieuwe kans om in België te kunnen leven (CGVS, p.3-7).

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus niet wettigen. Zoals eerder reeds gesteld is het CGVS gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 8 december 2016 van het Hof van Beroep te Antwerpen. De loutere bewering dat u niet wist dat u zich op het moment van de feiten schuldig maakte aan een misdrijf, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw statuut van vluchteling.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 49/4, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het verzoek tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus gebaseerd werd op de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Pas op 4 augustus 2017 werd echter de beslissing genomen om zijn vluchtelingenstatus in te trekken. De bestreden beslissing is dus genomen buiten de in artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen. Verzoeker voert aan dat deze termijn de betrokken vreemdeling in staat stelt om binnen een korte termijn zekerheid te bekomen of de vluchtelingenstatus kan worden behouden, dan wel tot intrekking zal worden overgegaan. Verzoeker meent dat de termijn van artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet een normatieve termijn is. Indien binnen de normatieve termijn van zestig werkdagen geen beslissing is genomen tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, verliest het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid hiertoe, aldus verzoeker, die dan ook van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wettig kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de verstreken tijdsduur en de termijn van artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, meent verzoeker dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken. Verzoeker baseert zich hiervoor op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij sinds 30 juni 2010 een legaal verblijf heeft in België. Sinds 7 februari 2011 gaat het om een duurzaam verblijfsrecht. Verzoeker heeft in België zijn leven uitgebouwd en zijn sociale relaties aangeknoopt. Hij is door het verloop van tijd naar eigen zeggen compleet vervreemd geraakt van Afghanistan. Hij is niet teruggekeerd en kon overigens niet terugkeren (net hierom werd zijn vluchtelingenstatus erkend en oordeelt de verwerende partij ook in de bestreden beslissing dat hij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan). Verzoeker wijst erop dat hij zeer goed Nederlands spreekt en dat hij sinds verschillende jaren in Essen een winkel uitbaat samen met zijn echtgenote, die tevens een legaal verblijfsrecht heeft. Verzoeker ondergaat overigens zijn straf. Er zijn geen nieuwe feiten, niet van voor of na de veroordeling. Verzoeker meent dat deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing vormt immers een belangrijke inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Geen enkele bepaling ontslaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan rekening te houden met artikel 8 van het EVRM bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, hetgeen een onmiddellijke weerslag heeft op zijn verblijfsstatuut en derhalve zijn opgebouwd privé- en gezinsleven als geïntegreerde vreemdeling, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat, hoewel artikel van het 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat, de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden zijn om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Hij wijst er ook op dat hij zijn privé- en gezinsleven in België, zoals wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, heeft opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België sinds 2010. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt bovendien dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, "*Paposhvili/België*", § 141). De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie van de verzoekende partij, de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie, de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd, de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen, het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde volstaat dus niet, aldus verzoeker, die stelt dat moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Verzoeker hekelt dat *in casu* geen belangenafweging is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Nergens blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker heeft afgewogen. De overwegingen in de bestreden beslissing handelen enkel over de veroordeling van verzoeker. Conform bovenvermelde rechtspraak, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar mening van verzoeker nochtans gehouden om weldegelijk met de concrete feiten rekening te houden alvorens tot intrekking over te gaan van zijn verblijfstitel, wat een duidelijke inmenging uitmaakt in zijn opgebouwde privé- en gezinsleven. Zo dient men, conform de Boultif/Üner criteria, weldegelijk rekening te houden met onder andere de tijdsduur van het verblijf in België (de asielaanvraag dateert van 30 juni 2010 en sinds 7 februari 2011 heeft verzoeker een duurzaam verblijfsrecht) en zijn gezinssituatie (verzoeker is getrouwd en baat met zijn echtgenote, met wie hij samenwoont, een winkel uit in Essen). Verzoeker herinnert er aan dat het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde niet volstaat en dat moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Deze noodzakelijke belangenafweging heeft niet plaatsgevonden zodat naar het oordeel van verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld, en ondergeschikt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 49 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus er niet op gebaseerd is dat de omstandigheden in verband waarmee hij werd erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan. De intrekking werd daarentegen ingegeven door de éénmalige maar ernstige veroordeling van verzoeker. Verzoeker merkt op dat hij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat hij de gebeurtenissen ten zeerste betreurt. De omvang van de veroordeling vormt naar mening van verzoeker echter geen weerspiegeling van de onrechtmatige daden die hij heeft begaan. Zo benadrukte hij onder meer dat hij nooit geld heeft verkregen voor wat hij gedaan heeft en dat zijn intentie niet lag in het nastreven van winst. Verzoeker herhaalt daarnaast dat hij in België zijn leven heeft uitgebouwd en zijn sociale relaties heeft aangeknoopt. Hij is door het verloop van tijd naar eigen zeggen compleet vervreemd geraakt van Afghanistan. Hij is niet teruggekeerd en kon overigens niet terugkeren (net hierom werd zijn vluchtelingenstatus erkend en oordeelt de verwerende partij ook in de bestreden beslissing dat hij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan). Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij zeer goed Nederlands spreekt en dat hij sinds verschillende jaren in Essen een winkel uitbaat samen met zijn echtgenote, die tevens een legaal verblijfsrecht heeft. Verzoeker ondergaat overigens zijn straf. Er zijn geen nieuwe feiten, niet van voor of na de veroordeling. Verzoeker meent dat deze elementen mee in overweging moeten worden genomen bij de vraag of er sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf.

2.4. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5. Waar verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 49/4, § 4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 49/4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "*Bij de geautomatiseerde individuele gegevensuitwisseling met het oog op de toepassing van de Europese regelgeving met betrekking tot de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling*

van het asielverzoek, die België bindt, wordt de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, opgericht bij de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, belast met de controle op de verwerking en het beheer van de doorgezonden gegevens.”, geen § 4 bevat. Het is de Raad volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van voornoemd artikel. De Raad gaat er op basis van de uitwerking van het eerste middel van uit dat verzoeker de schending van artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren.

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, merkt de Raad op dat artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot opheffing of intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”* Artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot opheffing of intrekking van de vluchtelingenstatus of hij informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de opheffing of intrekking van dit statuut.”* De Raad wijst erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Uit het niet nemen van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn kan bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, niet worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid hiertoe verliest zodat verzoeker evenmin kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij er na het verstrijken van de termijn van zestig werkdagen op mocht vertrouwen dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welk status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (*Parl.St.* Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12). Verzoeker toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond en ook een schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. De Raad merkt hierbij nog op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Met de loutere verwijzing naar het feit dat de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus niet werd genomen binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde indicatieve ordetermijn van zestig werkdagen, toont verzoeker geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 8 december 2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar, een geldboete van 150.000 euro met een uitstel van drie jaar behoudens een effectieve geldboete van 22.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en ontzetting uit zijn

rechten, bedoeld in artikel 31 van het SWB gedurende een termijn van vijf jaar, dit wegens zijn deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, het geen betoog hoeft dat de feiten die hem ten laste werden gelegd objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn, de door het Hof opgelegde zware gevangenisstraf volgens het vonnis bovendien aangepast was aan de ernst van de misdrijven en zijn persoonlijkheid waarbij het Hof uitdrukkelijk wees op *“de ernst van de feiten die blijken geven van een volstrekt normeloze ingesteldheid van beklaagde, waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van medemensen blijkt”*, het dan ook geen twijfel lijdt dat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en (ii) zijn verklaringen dat hij spijt heeft van het misdrijf dat hij heeft begaan, dat hij zich op dat moment niet bewust was van het feit dat het een misdrijf betrof, dat hij enkel de bedoeling heeft gehad mensen in nood te helpen, dat hij dit bovendien belangeloos en *“gratis”* heeft gedaan en dat hij de Belgische wetten nu wel kent en dat hij deze in de toekomst niet meer zal overtreden het behoud van zijn vluchtelingstatus niet kunnen wettigen daar het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 8 december 2016 van het Hof van Beroep te Antwerpen zodat de loutere bewering dat hij niet wist dat hij zich op het moment van de feiten schuldig maakte aan een misdrijf dan ook onvoldoende is om te besluiten tot het behoud van zijn statuut van vluchteling.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 4 augustus 2017 (CG nr. 1015819), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.8.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *"misdaad"* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar, een geldboete van 150.000 euro met een uitstel van drie jaar behoudens een effectieve geldboete van 22.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en ontzetting uit zijn rechten, bedoeld in artikel 31 van het SWB gedurende een termijn van vijf jaar, dit wegens zijn deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat de feiten gepleegd werden ten aanzien van minstens vijf minderjarigen, dat de slachtoffers zich in een kwetsbare positie bevonden, dat het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht (de 25 slachtoffers werden aangetroffen in een kleine afgesloten kooi zonder enige ventilatie en volledig ingesloten door zakken met uien) en dat deze feiten van mensensmokkel gebeurden in het kader van een criminele organisatie. Specifiek met betrekking tot verzoeker werd vastgesteld: *"Het staat vast dat beklaagde A.(...) S.(...) noodzakelijke hulp heeft verleend bij de voormelde mensensmokkel. Hij was op de hoogte van het feit dat er personen illegaal in het land vertoefden en naar Groot-Brittannië wensten te reizen in een vrachtwagen, hij heeft toestemming gegeven om te vrachtwagen te stallen in de carwash, hij heeft de chauffeurs van de vrachtwagen opgevangen door met hen te gaan eten en hen voedsel te verschaffen op 8 maart 2016, hij heeft bijstand verleend bij de opbouw van de kooi bestemd voor de vluchtelingen en wist gelet op de omvang dat dit voor meer dan drie personen diende, hij heeft de vluchtelingen mee ontvangen zoals vaststaat uit de beelden aangetroffen op de GSM van S.(...) R.(...), en heeft hen in de vrachtwagen geholpen. Hij was de contactpersoon van de organisatie te Essen / Kalmthout. Zonder deze noodzakelijke hulp van beklaagde A.(...) S.(...) had de mensensmokkel zich niet kunnen realiseren zoals hij zich in casu heeft gerealiseerd."* (p. 30). Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: *“Mensensmokkel ondermijnt immers de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.”* Bij de bepaling van de strafmaat wees het Hof van Beroep in voornoemd arrest bovendien uitdrukkelijk op *“de ernst van de feiten die blijken geven van een volstrekt normeloze ingesteldheid van beklaagde, waaruit een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van medemensen blijkt”* (p. 33). Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker uiteindelijk op 8 december 2016 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 8 december 2016, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de organisatie waar verzoeker wetens en willens bij betrokken is geweest, verantwoordelijk was voor grootschalige internationale mensensmokkel waarbij persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen, waaronder minderjarigen, die zich in een precarie situatie bevonden en dit zonder rekening te houden met hun fysische en psychische integriteit, en dat de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd en bewezen werden geacht objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn, en kon de commissaris-generaal op basis van dit arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader, voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift poogt de ernst van het door hem gepleegde misdrijf te minimaliseren, stellende dat de omvang van de veroordeling geen weerspiegeling vormt van de onrechtmatige daden die hij heeft begaan, dat hij nooit geld heeft verkregen voor wat hij gedaan heeft en dat zijn intentie niet lag in het nastreven van winst, benadrukt de Raad dat het minimaliseren van zijn rol in de feiten door het uiten van een aantal blote beweringen geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker op 8 december 2016 door Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het Hof overwoog in voornoemd arrest overigens: *“Het feit dat de slachtoffers ter plaatse geen betalingen hebben verricht aan beklaagden doet geen afbreuk aan de intentie van beklaagden om direct of indirect vermogensvoordeel te verkrijgen. Het staat vast dat de slachtoffers op voorhand betalingen hebben verricht (meestal de verkoop van hun woning) aan de organisatie via een familielid als tussenpersoon voor de smokkel van hun familie naar Groot-Brittannië. Hoe de latere onderlinge vergoedingen geregeld worden binnen de organisatie doet geen afbreuk aan het feit dat er gehandeld wordt met het doel een vermogensvoordeel te verkrijgen.”* (p. 28). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoeker de feiten waarvoor hij in december 2016 definitief werd veroordeeld in het verzoekschrift dermate bagatelliseert.

Zoals hoger reeds gesteld, is het de bovendien aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. Dat verzoeker in België zijn leven heeft uitgebouwd en zijn sociale relaties heeft aangeknoopt, dat hij door het verloop van tijd compleet vervreemd is geraakt van Afghanistan, dat hij zeer goed Nederlands spreekt, dat hij sinds verschillende jaren in Essen een winkel uitbaat samen met zijn echtgenote en dat er geen nieuwe feiten zijn, niet van voor of na de veroordeling, is tegenstelling tot wat verzoeker betoogt niet relevant bij deze beoordeling. Verzoekers langdurig verblijf in België, zijn integratie, zijn gezinsleven in België en de afwezigheid van andere strafrechtelijke veroordelingen doen immers niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 8 december 2016 en doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, vaststelling welke volstaat om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Immers, artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is

gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat de organisatie waar verzoeker wetens en willens bij betrokken is geweest, verantwoordelijk was voor grootschalige internationale mensensmokkel waarbij persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen, alsook minderjarigen, die zich in een precarie situatie bevonden en dit zonder rekening te houden met hun fysische en psychische integriteit. Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. Dat verzoeker goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, hij sinds 7 februari 2011 over een duurzaam verblijfsrecht in België beschikt, hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd en sociale relaties heeft aangeknoopt, hij volledig vervreemd is geraakt van Afghanistan en hij geen verdere strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, vermag geen afbreuk te doen aan het besluit dat de omstandigheden die tot de veroordeling van verzoeker hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Verzoeker brengt met zijn verdere uiteenzetting in het verzoekschrift geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Immers, waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekers gezinssituatie en zijn sociale banden in België niets afdoen aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd en evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad erop dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de voormelde Richtlijn 2011/95/EU. Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de Richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is. Verzoeker gaat er in deze overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in zijn gezins- of privéleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn gezin. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van verzoeker daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissing kan worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zich opdringt en dienvolgens de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus. Om deze reden wordt de schending van artikel 8 van het EVRM en de kritiek dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging is gebeurd in het licht van genoemd artikel in het kader van onderhavige procedure niet dienstig aangevoerd.

Wat betreft verzoekers betoog dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus een onmiddellijke weerslag heeft op zijn verblijfsstatuut en derhalve op zijn opgebouwd privé- en gezinsleven als geïntegreerde vreemdeling, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het arrest *“M. tegen Tsjechië”* en *“X. en X.”* tegen België van 14 mei 2019 in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17 van het Hof van Justitie blijkt dat de vluchtelingenstatus dient te worden begrepen als de formele erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling en dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing louter de intrekking van de vluchtelingenstatus, i.e. de *formele erkenning* van de hoedanigheid van vluchteling, betreft. Hoewel uit voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het verblijfsrecht voortvloeit uit de vluchtelingenstatus, dat immers de toepassing van artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95 tot gevolg heeft dat de betrokkene de verblijfstitel wordt ontzegd die artikel 24 van deze richtlijn verbindt aan de status van vluchteling in de zin van die richtlijn, dat een vluchteling jegens wie een maatregel wordt vastgesteld op grond van artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95 voor het bepalen van de rechten die hem krachtens het Verdrag van Genève moeten worden toegekend, dan ook kan worden beschouwd als iemand die niet of niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied van de betrokken lidstaat en dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95, in beginsel enkel ertoe gehouden zijn om aan de vluchtelingen die op hun respectieve grondgebied verblijven, de uitdrukkelijk in artikel 14, lid 6, van die richtlijn vermelde rechten toe te kennen (met name de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn), alsmede de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten die worden gegarandeerd aan elke vluchteling die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt en voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (§§ 100 en 103-105), houdt de bestreden beslissing echter *an sich* geen beëindiging van het verblijfsrecht in. Het Hof van Justitie benadrukte in voornoemd arrest overigens “dat de vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 genoemde situaties bevindt, niettegenstaande het feit dat hem de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus in de zin van deze richtlijn, mogelijkerwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 94). In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling” verbindt.” (§ 106). Dat een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatische gevolgen heeft voor het verblijfsrecht dat de betrokkene eerder was toegekend op grond van de erkenning van de vluchtelingenstatus, blijkt overigens uit artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.” (eigen onderlijning). Er is bovendien geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de gevolgen van de intrekking van de vluchtelingenstatus voor de persoonlijke situatie van de betrokkene in België mee te nemen in zijn beoordeling en dienaangaande een motivering op te nemen in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog omtrent de weerslag van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus op zijn verblijfsstatuut doet overigens geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en kan dan ook niet leiden tot hervorming/vernietiging van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog uiteenzet dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, het EHRM een aantal criteria (de zgn. Boultif/Üner criteria) heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, dat het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde dus niet volstaat en dat moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij, gaat hij er volledig aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en dus niet omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of de openbare orde zou verstoord hebben. De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in dit verband is *in casu* dan ook niet dienstig.

Ook de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: “U verklaart spijt te hebben van het misdrijf dat u heeft begaan maar zegt dat u zich op dat moment niet bewust was van het feit dat het een misdrijf betrof.

U zou enkel de bedoeling hebben gehad mensen in nood te helpen. U zou dit bovendien belangeloos en "gratis" hebben gedaan. U zegt dat u de Belgische wetten nu wel kent en dat u deze in de toekomst niet meer zal overtreden. U vraagt dan ook een nieuwe kans om in België te kunnen leven (CGVS, p.3-7). De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus niet wettigen. Zoals eerder reeds gesteld is het CGVS gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 8 december 2016 van het Hof van Beroep te Antwerpen. De loutere bewering dat u niet wist dat u zich op het moment van de feiten schuldig maakte aan een misdrijf, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw statuut van vluchteling."

Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij nooit geld heeft verkregen voor wat hij gedaan heeft en dat zijn intentie niet lag in het nastreven van winst, brengt verzoeker geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 8 december 2016, vermogen deze blote beweringen immers geen afbreuk te doen aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

In het arrest "*M. tegen Tsjechië*" en "*X. en X. tegen België*", van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat "*artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.*" (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers "*Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève*" (§ 99). Bovendien "*[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.*" (§ 110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS